

UZASADNIENIE

I. D. jest właścicielem drewnianego kiosku przy ul. (...) między budynkami numer (...) w W.. W dniu 04 września 2017 roku I. D. wynajęła w/w lokal D. M. na czas nieokreślony pod działalność handlową – sklep spożywczy. D. M. nie miał zamiaru prowadzenia osobiście w wynajętym lokalu żadnej działalności gospodarczej. Wynajął kiosk aby udostępnić go innej nieustalonej osobie, w celu urządzenia przez nią nielegalnych gier hazardowych na automatach.

D. M. w okresie od 04 września 2017 roku do dnia 18 października 2017 roku udostępniał drewniany kiosk położony w W. przy ulicy (...) między blokami 12 i 14 nieustalonej osobie z przeznaczeniem na urządzenie w tym lokalu gier hazardowych na automatach. Nie zajmował się żadnymi czynnościami związanymi z funkcjonowaniem automatów do gier.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego D. M. (00:06:40-00:16:04 na k. 115v-116)

- zeznania świadka I. D. (00:16:04-00:23:49 na k. 116v).

- kserokopia umowy najmu lokalu (k. 23-24)

W dniu 18 października 2018 roku funkcjonariusze z (...) w T. dokonali przeszukania w w/w lokalu. Funkcjonariusze ujawnili dwa automaty do gier: (...), typ video, oznaczony numerem (...), (...) typ video, oznaczony numerem (...). Były one włączone do zasilania i w gotowości do gry.

Funkcjonariusze dokonali oględzin zewnętrznych automatów. Były one wyposażone w elementy konstrukcyjne występujące w automatach do gier hazardowych. Stwierdzono, że urządzenie te posiadały konstrukcję z elementami elektronicznymi i elektromechanicznymi, pulpity do sterowania grą, wyświetlacze elektroniczne, wrzutnie monet, akceptor banknotów.

Przeprowadzono eksperyment procesowy na przedmiotowych urządzeniach. Wykazał on, że gry na automacie (...), typ video, oznaczony numerem (...), (...) typ video, oznaczony numerem (...) mają charakter losowy, nie do przewidzenia w sposób pewny przez grającego. Urządzone na automatach gry wypełniają definicję gier na automatach określoną w art. 2 ust. 3 ustawy o grach hazardowych

Na adres lokalu żaden podmiot nie posiada zezwolenia na prowadzenie działalności w zakresie urządzania gier na automatach, a przede wszystkim stosownego zezwolenia lub koncesji na urządzenie gier na automatach, w tym koncesji na kasyno oraz że ujawnione automaty nie posiadają poświadczenia rejestracji.

W wyniku kontroli funkcjonariusze zajęli automaty (...), typ video, oznaczony numerem (...), (...) typ video, oznaczony numerem (...). Urządzenia zostały zatrzymane na potrzeby niniejszego postępowania.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego D. M. (00:06:40-00:16:04 na k. 115v-116)

- protokół przeszukania (k. 3)

- protokół oględzin (k. 5-7)

- spis i opis rzeczy (k. 4)

- płyta cd (k. 10)

D. M. został w toku niniejszego postępowania poddany badaniom przez dwóch biegłych psychiatrów i biegłego psychologa, którzy w wydanej opinii sędowo-psychiatryczno-psychologicznej rozpoznali u niego chorobę psychiczną pod postacią schizofrenii rezydualnej, a także uzależnienie mieszane – amfetamina, kanabinole. D. M. w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozumienia znaczenia czynu i ograniczoną w stopniu znacznym, zdolność pokierowania swoim postępowaniem.

Dowód:

- opinia opinii sędowo-psychiatryczno-psychologiczna (k. 81-82)

D. M. urodził się w (...) roku. Jest bezdzietnym kawalerem. Ma wykształcenie podstawowe. Nie ma wyuczonego zawodu. Nie pracuje, pozostaje na utrzymaniu matki. Otrzymuje zasiłek stały z Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w kwocie 604 zł miesięcznie. Był uprzednio karany.

Dowód:

- dane podane do protokołu rozprawy (00:01:33-00:05:20 na k. 115v)

- informacja z Krajowego Rejestru Karnego (k. 105-106)

D. M. nie przyznał się do czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia i złożył wyjaśnienia. Wyjaśnił, że wynajął lokal dla kogoś, ale woli nie mówić dla kogo. Lokal znajdował się koło jego miejsca zamieszkania, na ulicy (...). Chciał zarobić parę groszy. Łącznie dostał 60 złotych za to, że wynajął lokal. Nie wie, jak te automaty się tam znalazły. Nic nie robił w tym lokalu, nie obsługiwał automatów, nie pobierał żadnych pieniędzy. Nie płacił I. D. czynszu za wynajem. Wydaje mu się, że płacił ktoś, dla kogo wziął ten lokal. Wyjaśnił, że wynajmując ten lokal wiedział, że będą wstawione tam automaty. (00:06:40-00:16:04 na k. 115v-116)

Sąd generalnie dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego D. M.. Bezsprzecznie oskarżony podpisał umowę najmu drewnianego kiosku przy ul. (...) między budynkami numer (...) w W.. Fakt ten jednoznacznie wynika z zeznań świadka I. D.. Sąd nie znajduje nadto podstaw do kwestionowania wyjaśnień oskarżonego w zakresie, w jakim wskazał on, że lokal wynajął dla kogoś, kto następnie miał wstawić tam automaty do gier. Oskarżony przyznał, że w momencie zawierania umowy z I. D. miał wiedzę, że w kiosku tym będą automaty do gier. Nie budzą też wątpliwości Sądu wyjaśnienia oskarżonego w części, w której zaprzeczył, by wykonywał jakiejkolwiek czynności przy automatach. W ocenie Sądu w wyjaśnieniach oskarżonego brak jest elementów świadczących o konfabulacji czy próbie manipulowania faktami.

Sąd dał wiarę zeznaniom świadka I. D. (00:16:04-00:23:49 na k. 116v). Zeznała, że wynajęła lokal przy ul. (...) w W., ale nie na długo, bo tylko do grudnia 2017 roku, kiedy to została wezwana do (...)Skarbowego w T., celem złożenia zeznań. Wówczas wypowiedziała umowę. Świadek ten zeznał, że dał ogłoszenie o chęci wynajmu tego lokalu w Internecie. D. M. domofonem zadzwonił do jej domu i umówili się w lokalu, celem podpisania umowy. Lokal został wynajęty na sklep spożywczy, za 200 złotych miesięcznie. Za pierwszy miesiąc zapłacone zostało od razu, kiedy została sporządzona umowa. Następne czynsze ktoś przynosił i dzwonił domofonem, mówiąc „czynsz”. Nie odbierała tych pieniędzy, tylko jej przyjaciel, dlatego nie wie, kto przynosił pieniądze. Nie sprawdzała, co w lokalu jest, jaka jest prowadzona działalność, nie interesowało ją to. Świadek ten w pełni obiektywnie i szczerze opisał w swoich zeznaniach tylko i wyłącznie to, co jest mu rzeczywiście wiadome w sprawie. Nie ujawniły się w sprawie żadne okoliczności które mogłyby podważać wiarygodność jej zeznań.

Opinia sporządzona przez biegłych psychiatrów i biegłego psychologa jest w ocenie Sądu jasna, rzetelna i kompletna. W związku z tym Sąd w pełni podziela wnioski końcowe sformułowane w tej opinii. Biegli rozpoznali u D. M. chorobę psychiczną pod postacią schizofrenii rezydualnej, a także uzależnienie mieszane – amfetamina, kanabinole. D. M. w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozumienia znaczenia

czynu i ograniczoną w stopniu znaczny, zdolność pokierowania swoim postępowaniem. Biegli ocenili, że obecny stan zdrowia psychicznego oskarżonego pozwala na jego udział w postępowaniu z pomocą obrońcy (k. 81-82).

Jako wiarygodne Sąd ocenił dowody z dokumentów w postaci: protokołu zatrzymania (k. 3), spisu i opisu rzeczy (k. 4) i protokołu oględzin (k. 5-7). Sąd uznał, że brak było podstaw do podważenia ich autentyczności oraz informacji w nich zawartych. Dowody te zostały sporządzone zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa.

D. M. został oskarżony o to, że w okresie od dnia 04.09.2017 roku do dnia 18.10.2017 roku, w drewnianym kiosku z automatami przy ulicy (...) między budynkami (...), (...)-(...) W., urządzał gry na automatach do gier (...), typ video, oznaczonym numerem (...), (...) typ video, oznaczonym numerem (...), wbrew przepisom art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 471 ze zm.), w szczególności bez wymaganej koncesji na kasyno gry na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji oraz bez rejestracji automatów przez naczelnika urzędu celno-skarbowego, z tym ustaleniem, że w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozumienia znaczenia czynu i ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do pokierowania swoim postępowaniem to jest o przestępstwo skarbowe określone w art. 107 § 1 kks w zw. z art. 31 § 2 kk.

Art. 107 § 1 kks penalizuje urządzenie lub prowadzenie gier hazardowych wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia. Artykuł ten ma charakter przepisu blankietowego, dla zastosowania którego konieczne jest uwzględnienie właściwych regulacji, zawartych w innych aktach prawnych, w tym ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (ugh). Norma blankietowa wynikająca z art. 107 § 1 kks może zaś zostać wypełniona przede wszystkim treścią art. 6 ust. 1 ugh czy art. 23a ugh.

Pojęcia „urządzenia” i „prowadzenia”, którymi posługuje się przepis art. 107 § 1 kks nie posiadają swoich definicji legalnych w przepisach ustawy o grach hazardowych, niemniej z treści jej przepisów można wnioskować, że w wypadku „urządzenia” chodzi o zaprowadzenie czy uruchomienie działalności hazardowej w określonym miejscu: kasynie, salonie, punkcie. Stąd też przyjąć należy, że urządzenie gry czy zakładu poprzedza czasowo ich prowadzenie. Prowadzenie przeto dotyczy działalności już uprzednio urządzonej, co wymaga też uwzględnienia przez prowadzącego konieczności przestrzegania wymogów prawidłowego organizowania gry od strony technicznej i organizacyjnej (Komentarz do art. 107 Kodeksu karnego skarbowego, G Łabuda, Lex Omega 45/2014; Komentarz do art. 107 Kodeksu karnego skarbowego. T. Grzegorzczak, Lex Omega 45/2014). (...) grę oznacza więc mniej więcej tyle, co ją zorganizować, czyli doprowadzić do tego, aby mogła się odbyć.

Zgodnie z art. 1 ugh, ustawa ta określa warunki urządzenia i zasady prowadzenia działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach. W myśl art. 2 ust. 3 ugh, grami na automatach są gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości. Zgodnie z art. 6 ust. 1 ugh, działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry. W myśl Art. 14 ust. 1, urządzenie gier cylindrycznych, gier w karty, w tym turniejów gry w pokera, gier w kości oraz gier na automatach jest dozwolone wyłącznie w kasynach gier na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustawy, z wyjątkiem ust. 4 i 5. Zgodnie z art. 23a ust. 1 ugh, automaty i urządzenia do gier, z wyjątkiem terminali w kolekturach gier liczbowych służących wyłącznie do urządzenia gier liczbowych, mogą być eksploatowane przez podmioty posiadające koncesję lub zezwolenie na prowadzenie działalności w zakresie gier losowych lub gier na automatach oraz przez podmioty wykonujące monopol państwa, po ich zarejestrowaniu przez naczelnika urzędu celnego, zaś ust. 3 stanowi, że naczelnik urzędu celnego rejestruje automaty i urządzenia do gier spełniające warunki określone w ustawie, na podstawie opinii jednostki badającej upoważnionej do badań technicznych automatów i urządzeń do gier.

Nie było przedmiotem sporu w niniejszej sprawie to, że zabezpieczone automaty należą do urządzeń służących do rozgrywania gier hazardowych. Protokoły oględzin zabezpieczonych automatów nie pozostawiają wątpliwości co do

tęgo, że automaty do gier (...), typ video, oznaczony numerem (...), (...) typ video, oznaczony numerem (...) działają na zasadzie losowości, czyli tym samym stanowią urządzenia o którym mowa w art. 2 ust. 3 ugh. W/w automaty nie były zarejestrowane. Nadto na adres lokalu nie została uzyskana stosowana koncesja na prowadzenie kasyna gry. Wynika to z danych zweryfikowanych przez funkcjonariuszy (...) w T..

Zgodnie z przepisem art. 18 § 3 k.k. odpowiada za pomocnictwo ten, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie. Pomocnictwo polega na każdej czynności, która faktycznie ułatwia innej osobie popełnienie czynu. Wylczenie czynności ułatwiających w treści przepisu art. 18 § 3 k.k. jest przykładowe, na co wskazuje wyrażenie „w szczególności” (Marek, Komentarz, s. 74; Kardas [w:] Wróbel, Zoll I/1, s. 456–457; odmiennie Zoll [w:] Buchała, Zoll, s. 184).

Z istoty "pomocnictwa" wynika, że nie musi być ono warunkiem dokonania, a wystarczy, że ułatwiło dokonanie czynu zabronionego przez inną osobę i może być dla dokonania czynu przestępczego działaniem o nieistotnym znaczeniu, a podjęte zostało z zamiarem ułatwienia innej osobie dokonania czynu zabronionego. Pomocnik zatem nie działa w zamiarze wspólnego dokonania czynu zabronionego, ani też dokonania go na własny "rachunek", lecz jedynie w zamiarze wsparcia sprawcy. Współsprawca zaś działa z zamiarem wspólnej realizacji znamion na wspólny "rachunek" i podejmuje z tego punktu widzenia działania istotne zgodne z podziałem ról. (wyrok SA w Poznaniu z dnia 22 stycznia 2015 r., II AKa 258/14, LEX nr 2385593)

Oskarżony wiedząc, że w drewnianym kiosku przy ul. (...) między budynkami numer (...) w W. staną automaty do prowadzenia nielegalnych gier hazardowych, podpisał z I. D. umowę najmu w/w lokalu. Następnie udostępnił ten lokal innej osobie, która wstawiła tam w/w automaty do gier i urządziła nielegalne gry hazardowe. Okoliczności te wynikają z wyjaśnień oskarżonego, którym Sąd w całości dał wiarę. D. M. nie wykonywał żadnych czynności związanych z automatami do gier, nie obsługiwał ich, nie wypłacał pieniędzy. Działanie oskarżonego stanowiło zatem pomocnictwo innej osobie w prowadzeniu takiej nielegalnej działalności. W momencie podpisywania umowy o wynajem lokalu miał zamiar, aby inna osoba dokonała konkretnego przestępstwa i w związku z tym ułatwił jej to. Był on jedynie osobą, która wynajmowała lokal dla zrealizowania celów innej osoby. D. M. swoim zachowaniem wyczerpał zatem znamiona czynu z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 20 § 2 kks w zw. z art. 107 § 1 kks.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że oskarżony działał umyślnie, choć w warunkach ograniczonej poczytalności i to z zamiarem bezpośrednim ukierunkowanym na określony cel, którym była chęć zysku. W przedmiotowej sprawie istniały pełne podstawy do przypisania oskarżonemu winy, bowiem w czasie jego popełnienia był w wieku uzasadniający odpowiedzialność karną w rozumieniu art. 10 § 1 kk i brak było jakichkolwiek podstaw faktycznych do przyjęcia istnienia po jego stronie okoliczności uchylających winę - poza przyjęciem ograniczonej zdolności do rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swym postępowaniem.

Wobec powyższego, Sąd oskarżonego D. M. uznał za winnego tego, że w okresie od dnia 04.09.2017 roku do dnia 18.10.2017 roku, w W. działając z zamiarem, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego polegającego na urządzaniu w drewnianym kiosku z automatami przy ulicy (...) między budynkami (...) gry na automatach do gier (...), typ video, oznaczonym numerem (...), (...) typ video, oznaczonym numerem (...), wbrew przepisom art. 6 ust. 1, art. 14 ust. 1 i art. 23a ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 471 ze zm.), w szczególności bez wymaganej koncesji na kasyno gry na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji oraz bez rejestracji automatów przez naczelnika urzędu celno-skarbowego, w ten sposób, że ułatwił jej jego popełnienie udostępniając lokal drewniany kiosk położony w W. przy ulicy (...) między budynkami (...), z przeznaczeniem na urządzanie w tym lokalu gier hazardowych na automatach, z tym ustaleniem, że w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do rozumienia znaczenia czynu i ograniczoną w stopniu znacznym zdolność do pokierowania swoim postępowaniem, to jest przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 20 § 2 kks w zw. z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 31 § 2 kk i za to przy zastosowaniu art. 19 § 1 kk w zw. z art. 20 § 2 kks i na podstawie art. 107 § 1 kks w zw. z art. 23 § 1 i § 3 kks wymierzył mu karę 35 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 złotych.

Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił dyrektywy prewencji ogólnej z art. 53 § 1 i 2 kk w zw. z art. 20 § 1 kks, które nie nakazują wymierzenia kary tylko surowej, nastawionej wyłącznie na odstraszenie społeczeństwa, a więc przekraczającej granicę winy i stopień społecznej szkodliwości czynu oderwanej od ujemnych następstw przestępstwa. Pozytywne cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa wypełni tylko bowiem kara sprawiedliwa, wymierzona w granicach winy i współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a nadto kara uwzględniająca cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego. Dla określenia wymiaru kary koniecznym jest wzięcie pod uwagę motywów i sposobu popełnienia przestępstwa, rodzaju i rozmiarów ujemnych następstw przestępstwa właściwości i warunki osobiste sprawcy.

Określając wymiar kary grzywny Sąd kierował się zasadą, iż wykładnikiem surowości kary grzywny jest ilość, a nie wysokość stawek dziennych tej kary (wyrok SN z 16.04.2015 r., V KK 407/14, LEX nr 1683375). Sąd podziela przedstawiony w powołanym orzeczeniu pogląd, iż określenie przez sąd wysokości stawki dziennej grzywny nie jest czynnością mającą na celu realizowanie bezpośrednio funkcji penalnej, lecz zmierza do ustalenia realnej dolegliwości fiskalnej tej kary dla indywidualnego sprawcy, zgodnie z dyrektywami zawartymi w art. 33 § 3 k.k.

Ustalając oskarżonemu wysokość stawki dziennej grzywny w minimalne wysokości Sąd wziął pod uwagę, stosownie do treści art. 23 § 3 kk, jego dochody, warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Orzeczona kara grzywny zdaniem Sądu mieści się zatem w możliwościach majątkowych oskarżonego.

W przedmiotowej sprawie, przy podejmowaniu decyzji w zakresie wymiaru kary, uwzględniona została znaczna społeczna szkodliwość czynu. Oskarżony pomógł w popełnieniu przestępstwa przeciwko dobru jakim jest mienie Skarbu Państwa – beneficjenta zysków z działalności hazardowej oraz danin publicznoprawnych z tytułu urządzania i prowadzenia gier hazardowych. Sąd miał na uwadze również motywację oskarżonego, który działał z chęci zysku. Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował również uprzednią karalność oskarżonego.

Sąd nie dopatrył się żadnych okoliczności łagodzących.

Zgodnie z art. 19 § 2 kk w zw. z art. 20 § 2 kks wymierzając karę za pomocnictwo sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary. W ocenie Sądu mając na uwadze rolę oskarżonego w ułatwieniu innej osoby popełnieniu czynu zabronionego, której nie można uznać za marginalną, nie zachodzą przesłanki do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary. Oskarżony wynajął lokal wiedząc, że zostaną w nim zainstalowane automaty, na których prowadzone będą nielegalne gry hazardowe.

Sąd na podstawie art. 30 § 5 kks orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci urządzeń elektronicznych: (...) typ video oznaczony numerem (...) i (...) typ video oznaczony numerem (...) wraz z zawartością, przechowywanych w magazynie (...)–Skarbowego w T. pod poz. D (...), a ponadto polskich pieniędzy obiegowych wyjętych z urządzeń w kwocie 155 (sto pięćdziesiąt pięć) złotych, przechowywanych na koncie sum depozytowych I. Administracji Skarbowej w B.;

Sąd zasądził od Skarbu Państwa na podstawie § 17 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3 w zw. z art. 4 ust. 1 i ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714) na rzecz adw. P. O. kwotę 600 złotych powiększoną o podatek VAT w stawce 23 %, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu;

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd z uwagi na sytuację majątkową oskarżonego, zwolnił go w całości od ponoszenia kosztów sądowych i kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.